

Kterak jsme vyráběli tyče na Tee Pee

29. - 30. 4. 2005

Wanyanka
Yučikala
Inachčawin
Arja

Jako první jsme měly sraz v pátek na večer já, Arja, s Inachčawin a to před barákem druhé jmenované. Společně jsme se vydaly k čerpací stanici ÖMV na sraz s autem ve kterém se nacházeli Yuči a Wanyanka. První komplikace dne nastala hned při domluvě, u které benzínky že to máme čekat, ale Inachčawin to nějak po mobilu zvládla, ještě že ty malé přístrojky máme. Na místo určení jsme dorazily včas, na rozdíl od dopravního vozidla, které mělo asi tak půl hodiny zpoždění. Já jsem se tedy jala učit slovíčka ze španělštiny, kterých jsem se chtěla za cestu naučit pět lekcí (stihla jsem dvě). Nakonec dorazili i Yuči s Wanyankou, autem a vozíkem. Tedy... pod pojmem vozík za auto jsme si představovaly takový ten malý, nízký, co má každý druhý děda a vozí v tom ledničky na skládku. Tohle bylo obrovský, vysoký, s poklopem, rachotilo to jak železářství na kolečkách a navíc to vypadalo jak rozkládací bedna a asi to i rozkládací bylo. No prostě se pokochejte viz photo.

Lehký šok jsme s Inachčawin rozdýchaly, naložili jsme baťohy a vydali se na cestičku na Orlík. Ale to by nesměla být kombinace Arja + Inachčawin, aby se něco nestalo. Ještě jsme ani neopustili matičku Prahu a v koloně se nám začalo velice nepěkně kouřit z baťohu (ono tam teda má být z auta, ale ten baťoh vypadá hezky. Hlava mi myslí poněkud rychleji, než prsty píšou.). A protože asi máme rádi katastrofy, tak první, co nás napadlo bylo, že teče benzín. Vyskákali jsme z auta, vyházeli baťohy a statečná náčelnice začala očichávat silnici, aby zjistila, že to není benzín, ale voda. Ještě že tak. Yuči mezitím umístil trojúhelníček, abychom udělali ještě větší zmatek na už tak dost ucpané silnici chichi. Po chvíli odvážný řidič otevřel motor a zjistil, že vytekla všechna voda z chladiče. Inachčawin s Wanyankou se vydali na nedalekou benzínku pro destilovanou vodu a Yuči mezitím zavolal přeochoťnému panu Vachtovi, který už poskytl vozík a zároveň přijel, aby se podíval, co že se to děje nekalého v tom motoru podivném. Po chvíli se vrátila odvážná děvčata i s destilkou a zážitkem přebíhání dálnice. Prý byla zrovna v tu chvíli prázdná, ale protože byl pátek večer, tak nevím, nevím. Dorazil i Vachta a společně jsme poodjeli na odstavný pruh, co byl za zatáčkou. (Baťohy a věci jsme samozřejmě vrátili na místo do kufru.) Tam byl zkontrolován chladič s tím, že mu nic není, byla dolita voda, řádně jsme poděkovali a naše cesta mohla pokračovat v duchu slunného Španělska dále. Wanyanka mě totiž zkoušela ze slovíček.

Dále naše cesta probíhala bez jakýchkoliv komplikací. Teda až na menší dohadu, která odbočka je ta druhá, kde je doprava a doleva a tak podobně. Pomalu se začalo smrákat a my jeli dále a dále. Na přehradě Orlík jsme vystoupili a prohlídli si vše za svitu hvězd. Po protažení všech končetin, kdy jsem z nějakého důvodu pořád poskakovala jsme se vrátili do auta a snažili se vyjet dále. Yučimu se ale nějak nepodařilo na poprvé dobře se otočit, tak nám muselo uhnout zaparkovaný auto. Oni v něm naštěstí seděli lidi, tak to nebyl takový problém. V jedné vesnici jsme lehce zakufrovali a s naším železářstvím jsme k smrti vyděšili všechny domorodce, ale nakonec jsme zdárně dorazili do cíle. Do kempu, tedy jeho části spolku Vltavan Podskalí.

Vynosili jsme si věci, Inachčawin se pozdravila se svým strýčkem, který udržoval oheň na naší večeři a začali jsme se ubytovávat. Byli jsme provedeni na kadibudku, na kterou jsme s náčelnicí odmítli vkročit, protože byla plná pavouků. Rozsvítili jsme několik svíček (bez většího světelného efektu), ale naštěstí nám byla zapůjčena baterka, takže jsme i kupodivu něco viděli. Já a Inachčawin jsme začaly rozebírat zcela nestylové stany a za chvíli oba dva stály. Yuči s Wanyankou mezitím vařili večeři, párečky s chlebem. Po vydatném jídle jsme se nastěhovali do stanů, kde nastala opět menší kompotace. A pro změnu se mnou a Inachčawin (teda s námi je to složitý, to je hrozný). Když jsme se začaly převlíkat, tak jsme zjistily, že máme stan z kopce a to nejen jedním, ale hned dvěma směry. Na klouzavý alomatce a v ještě klouzavějším spacáku jsem přemýšlela, kdy skončím v přehradě. Při převlíkání jsem dostala takový záchvat smíchu, že jsem byla asi na pět minut vyřazena z provozu a to mě ještě čekalo nasoukání se do spacáku. Celou dobu jsem sjížděla dolů k nohám a na Inachčawin. Jestli jste ještě nikdy nespali na tobogánu, tak vřele doporučuji. Asi tak každou půl hodinu jsem se nějakým způsobem štelovala a rovnala. Ne že by to šlo, ale snaha tu byla. Večer jsem si dávala věci k hlavě, abych je ráno našla zadupaný ve stěně stanu u nohou, no požíteček.

Ráno byla pěkná zima. Od vody táhlo, ale přežili jsme. K snídani jsme měli housky se sýrem a pak zabalit, odpojit vozík a vyrazit. Teda poté, co Yuči dolil vodu do chladiče, který byl úplně prázdný (později jsme dostali radu nalít tam lógr z kafe, ale neuskutečnili jsme ji). Sledovali jsme auto strýčka, který ve městě naložil hajného a vydali jsme se do lesa. Pan hajný byl zcela chápatý člověk a velice rychle nám označil spoustu stromů, které můžeme pokácet. Požádal nás, ať si neusekneme žádnou končetinu, asi naší skupince moc nevěřil, a opustil nás. S bolavými srdci jsme se pustili do osekávání, kácení a dalšího osekávání. Sotva nás přestala bolet srdíčka nad krásnými stromy, začaly nás pekelně

bolet záda a ruce. Mně se dokonce smůlou přilepila sekyrka k ruce a myslím, že jsem nebyla jediná. Práce to byla namáhavá. Po chvíli se objevil strýček s lodičkou a začal nám odvážet tyče přes přehradu zpátky do kempu nebo spíš tábořiště či jak to nazvat. Před poslední várkou na odvoz jsme si dali ke svačině perníčky a šilená fotografka náčelnice si nás zvěčnila, jak papkáme. Teda ona fotila i při práci, ale o tom jsem já osobně moc nevěděla, tak mi to zas až tolik nevadilo.

Po poslední várce tyčí jsme se autem vydali zpátky do tábořiště, kde jsme začali tyče osekávat na hladko. Před osekáváním se uskutečnilo přeměřování, abychom zjistili, že budeme mít co dělat, abychom našli dostatečný počet řádně dlouhých tyčí, ale nakonec se to povedlo. Náčelnice si v jednu chvíli začala zpívat náčelník má nátělník na chlupaté hrudi. Strhla se diskuse o možnosti přetvoření náčelnice na náčelníka, případně, jak vyřešit chlupatou hrud'. Pak ale s Wanyanky vypadlo, že stejně nechce mít špinavý nátělník, tak byla tato diskuse zcela neplodná. Mezitím se začali sjíždět členové spolku Vltavan. První rodinka zálesáků přijela bydlet do TeePee, druhá rodinka, tedy jen manželé si začali stavět pěti hvězdičkový stan s podsadou, vysoký na dospělého člověka, s předsíňkou, věšáky na nádobí, no prostě přepychový bydleníčko. A všichni koukali, copak to tvoříme. Dokud jsme tyče pouze osekávali, bylo všechno v pohodě, ale když jsme začali tyče rozřezávat vejpůl (klid, čtete správně, opravdu jsme je začali rozřezávat), tak nastalo menší pozdvižení. Možná začali Vltavani uvažovat o našem duševní zdraví, ale nahlas se nezmínili a vyslechli Yučiho plán o skládacích tyčích, o kterým prohlásili, že by to bylo svým způsobem i proveditelný a musíme se určitě ozvat, jak to dopadlo. Tím bude pověřena Inachčawin až podle toho, jak se vše podaří. Rozřezali jsme tedy všechny tyče a řádně je očíslovali, aby se nepopletly. Taky jsme se stačili naobědvat, chleba s paštikou nebo rybičkami, případně oboje najednou. Další fáze bylo připojení vozíku a naložení toho, co zbylo z tyčí. Já jsem se dobrovolně zcela neladně přesunula do vozíku, aby mi Yuči mohl podávat přinesené tyče. Dokonce se tam i vešly a byly řádně upevněny, ale chvíli to vypadalo, že tam budu muset s nimi zůstat. Naštěstí se mi podařilo dostat se ven. Poděkovali jsme všem přítomným za značnou výpomoc s nošením a hlavně strýčkovi Inachčawin za odvoz. Ještě jednou DÍKY... a odjeli jsme směr Kostomlaty nad Labem.

Až na to, že jsme byli všichni mrtví a docela obstojně jsme usínali, tak cesta proběhla BEZ KOMPLIKACÍ!!! Na benzínce jsme se stavili na kafe, zmrzlinku a destilovanou vodu. K večeru jsme dorazili do Kostomlat na barák Wanyanky rodičů. Já jsem se opět nasoukala do vozíku, abychom vyndali tyče a mohli je nanosít do takové podivné místnosti. Wanyanky tatínek nám pomohl naskládat je na místo určené. Potom si Bára, která byla na baráku, splnila jízdu na kole bez řidítek na čín a Wanyanky maminka nás pohostila výtečnou večeří. Následovalo vyřízení účtů mezi námi děvčaty (a hochem) a vydali jsme se na nádraží, odkud jsme se s Inachčawin chtěli dostat vlakem do Prahy. Cestou nám sice bylo vysvětleno, že si máme koupit skupinovou jízdenku pro dvě osoby, ale my jsme to tak nějak nepochopili, protože dva jsou pár a ne skupina, tak jsme si koupili sólo jízdenky. Na to jsme dostaly velice podrobnou přednášku o skupinovém jízdném Českých drah, kde skupina je od dvou lidí. (Je to podle mě dost pochybný, ale nedávno jsem sama viděla na vlastní rozespálý očička v sobotu v 5:55 ráno, jak si dva lidí kupují skupinovou jízdenku.) Tak příště.

Vyřídila jsem zuřivý telefonát s bratrem, který nějak nechápal kde jsem a chtěl vědět, kdy se vrátím. Nasedli jsme s Inachčawin do vlaku a dojeli do Prahy, která již žila řádným nočním životem. Aby taky ne, bylo kolem jedenácté večer. Plán dvoudenky byl splněn na 12540% Tyče byly osekány, rozřezány, očíslovány, převezeny i uklizeny. Co víc si přát? Aby fungovalo jejich spojení.

Arja